

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: M.K.**, státní příslušnice Ukrajiny, *zastoupené Mgr. Jaroslavem Smilem, advokátem, se sídlem Třemošná, Hromnice 33*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha, náměstí Hrdinů 1634/3, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2014, čj. MV-53213-3/SO/sen-2012,**

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky čj. OAM-62776-18/DP-2011 ze dne 11.4.2012 o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná a toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná komise uváděla, že žalobkyni bylo na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s platností od 21.9.2009 do 20.9.2011. Dne 22.8.2011 žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. O této žádosti rozhodl správní orgán I. stupně tak, že žalobkyni neprodloužil dobu

platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) a ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zák. o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb., neboť žalobkyně nebyla v době od 1.12.2009 do 30.6.2010 vedena u příslušné správy sociálního zabezpečení jako osoba samostatně výdělečně činná z důvodu ukončení samostatné výdělečné činnosti, kterou po vymezené období nevykonávala, čímž prokazatelně v uvedeném období neplnila účel povoleného pobytového oprávnění. Zjištěná skutečnost zakládá jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zák. č. 326/1999 Sb. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně vycházel správní orgán z tvrzení žalobkyně podle žalobkyně je vdaná má 2 děti, které leží na Ukrajině stejně jako její matka otec a 2 sourozenci. Manžel žalobkyně měla na území České republiky dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, avšak pravomocným rozhodnutím u příslušného orgánu nebyla další doba dlouhodobého pobytu v jeho případě prodloužena. Správní orgán I. stupně z těchto důvodů neshledal předmětné rozhodnutí nepřiměřené ve vztahu k dopadům do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť její manžel podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, která byla zamítnuta a dále, že na území domovského státu nadále žijí dvě děti žalobkyně, matka, otec a dva sourozenci.

O odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím, které opřela o ust. zák. č. 326/1999 Sb., ze kterých dovodila, že ve smyslu § 30 odst. 1 ve spojení s § 42 odst. 1 zák. o pobytu cizinců, pobyt cizince na území České republiky je podmíněn plněním jednoho z konkrétních účelů aprobovaných zákonem o pobytu cizinců, přičemž v případě žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu, je vyžadováno dlouhodobé a kontinuální plnění předmětného účelu. Tento závěr potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 7 As 82/2011-81 ze dne 27.12.2011 a v rozsudku čj. 9 As 80/2011-69 z 19.1.2012. Z vyslovených právních závěrů vyplývá, že podmínkou prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, je splnění formální a materiální podmínky podnikání. Formální podmínka je splněna, pokud je cizinec zapsán v příslušném živnostenském rejstříku a disponuje platným živnostenským oprávněním. Splnění materiální podmínky je podmíněno faktickým výkonem samostatné výdělečné činnosti po převážnou dobu platného pobytového oprávnění na území České republiky. V souzeném případě podle žalované nebylo pochyb o naplnění formální podmínky podnikání v případě žalobkyně, která disponovala platným živnostenským oprávněním a proto se žalovaná zaměřila na ověřování naplnění materiální podmínky podnikání. V této souvislosti komise odkázala na ust. § 37 odst. 1 písm. b) zák. o pobytu cizinců, který stanoví povinnost ministerstva bez jakékoliv diskrece zrušit platnost víza k pobytu nad 90 dnů, resp. povolení k dlouhodobému pobytu v případě neplnění účelu uděleného pobytového oprávnění. Je-li neplnění účelu uděleného pobytového oprávnění a to po převážnou dobu důvodem pro jeho zrušení, je plnění účelu uděleného pobytového oprávnění po převážnou dobu jednou z podmínek pro jeho udělení, resp. prodloužení. Nesplnil-li tudíž cizinec v průběhu svého pobytu na území České republiky po převážnou dobu účel povoleného pobytového oprávnění, cizinec ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zák. o pobytu cizinců přestal splňovat podmínku pro udělení, resp. prodloužení stávajícího pobytového oprávnění. Žalovaná poukázala na právní názor Nejvyššího správního soudu prezentovaný v rozsudku čj. 9 As 80/2011-69 z 19.1.2012, podle kterého, jestliže žalobce při odhlášení na Okresní správě sociálního zabezpečení několikrát uvedl, že přerušil či ukončil

podnikatelskou činnost, vyplývá z toho, že přestal splňovat účel povoleného pobytu, což ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. k) zák. o pobytu cizinců představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky. K otázce návaznosti ust. § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. k), resp. písm. j) zák. č. 326/1999 Sb. žalovaná odkázala na právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený opět ve výše citovaném rozsudku, ze kterého vyplývá, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza, též vymezení negativní, které pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ust. § 56 zák. o pobytu cizinců, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Zmíněné ustanovení lze označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Pokud cizinec na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná a byl po podstatnou dobu odhlášen od příslušné správy sociálního zabezpečení z důvodu ukončení samostatné výdělečné činnosti, resp. po uvedení do doby neplnil účel povoleného pobytového oprávnění, tato skutečnost ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců zakládá jinou závažnou překážku pro pobyt cizince na území České republiky a jako taková je důvodem pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3, s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zák. č. 326/1999 Sb.

Žalovaná zdůraznila, že ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná od 21.9.2009 do 20.9.2011 a bylo doloženo, že byla u Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň – město vedena jako osoba samostatně výdělečně činná pouze od 1.8.2009 do 30.11.2009 a od 1.1.2010. Ačkoliv žalobkyně podala oznámení o opětovném zahájení samostatné výdělečné činnosti ke dni 1.1.2010, učinila tak ale zpětně, až dne 1.7.2010. Z této skutečnosti vyplývá, že pokud žalobkyně dne 30.11.2009 se odhlásila od OSSZ Plzeň – město z důvodu ukončení samostatné výdělečné činnosti, jejíž opětovné zahájení oznámila až 1.7.2010 pak v době od 1.12.2009 do 30.6.2010 samostatnou činnost nevykonávala a v uvedeném období neplnila účel, pro který jí bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu. Vzhledem k tomu, že žalobkyni bylo na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná od 1.9.2009 a žalobkyně následně dne 30.11.2009 ukončila samostatnou výdělečnou činnost a pobývala mimo území České republiky a výdělečnou činnost nevykonávala do 30.6.2010, tedy po dobu 7 měsíců, tak po podstatnou dobu pobytu na území České republiky neplnila účel, pro který jí bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu. Tuto skutečnost komise shledala shodně jako správní orgán I. stupně za jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb., která brání prodloužení doby platnosti požadovaného pobytového oprávnění.

Komise se vyjádřila i k tvrzení žalobkyně o nemožnosti aplikace ust. § 2 odst. 1 zák. č. 513/1991 Sb. a v něm vymezené definice podnikání a odkázala na názor Krajského soudu v Plzni v rozsudku čj. 30A 27/2012-59 z 25.9.2013, podle kterého je s ohledem na absenci

speciální právní úpravy v zákoně č. 326/1999 Sb. a s ohledem na vnitřní nerozpornost českého právního řádu uvedená aplikace možná. Ačkoliv komise souhlasila se závislostí podnikání na konkrétních zakázkách, nebylo možné přehlédnout skutečnost, že žalobkyně nevykonávala samostatně výdělečnou činnost po značně dlouhé časové období a nad to ihned dva měsíce po počátku platnosti uděleného pobytového oprávnění za účelem podnikání přestala podnikatelskou činností vykonávat.

Komise současně přezkoumala přiměřenost napadeného rozhodnutí a plně se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně a na jeho argumentaci v odůvodnění rozhodnutí plně odkázala.

II. Žaloba

Žalobkyně v žalobě tvrdila, že žalovaný správní orgán při svém rozhodnutí překročil meze správního uvážení, když jako závažnou překážku bránící v prodloužení platnosti dlouhodobému pobytu vyhodnotil skutečnost, že žalobkyně nebyla v období od 1.12.2009 do 30.6.2010 přihlášena k sociálnímu pojištění, čímž neměla plnit účel, za kterým byl její dlouhodobý pobyt na území ČR povolen, když v uvedeném období nevykonávala samostatnou výdělečnou činnost. Podle žalobkyně žalovaný neodůvodňuje, proč právě tyto popisované skutečnosti měly být tzv. závažnou překážkou. Podle žalobkyně za závažnou překážku by bylo možné považovat chování žalobkyně pouze v případě, pokud by z českého sociálního systému nějaké dávky čerpala, což se však nestalo. Za závažnou překážku by bylo možno považovat podle žalobkyně také to, že by měla nedoplatky na sociálním a zdravotním pojištění, případně na daních, ale takové nedoplatky neexistují. Žalobkyně tvrdila, že oproti skutečnostem, ze kterých vycházel Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku čj. 9 As 80/2011-69 z 19.1.2012, v případě žalobkyně byla její podnikatelská činnost přerušena pouze jednou a to oproti tvrzení žalovaného pouze od 1.12.2009 do 1.1.2010. Vzhledem k tomu, že k odhlášení žalobkyně ze sociálního pojištění došlo jen v jednom případě a toto odhlášení navíc trvalo dobu, která je mezi ní a správním orgánem sporná, nemohlo dojít k naplnění znaků tzv. závažné překážky.

Žalobkyně dále tvrdila, že žalovaný správní orgán dochází k určitým závěrům na základě tzv. teleologického výkladu a vyslovila názor, že správnímu orgánu teleologický výklad právních norem nepřísluší a pokud tak učinil, překročil žalovaný opět meze správního uvážení.

Žalobkyně dále tvrdila, že žalovaný dovozoval nepřetržitost výkonu samostatné výdělečné činnosti z definice podnikání uvedené v § 2 odst. 1 obchodního zákoníku. Tento postup akceptoval i žalovaný. V této souvislosti žalobkyně upozornila na nový občanský zákoník účinný od 1.1.2014, kdy podnikání je definováno záměrem subjektu a nikoliv výkonem. V tomto směru žalovaný měl argumentovat právní úpravou obsaženou v novém občanském zákoníku a nikoliv stanovisky a rozhodnutími vydanými před účinností tohoto zákona.

Žalobkyně dále konstatovala, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno až po uplynutí 2 let a 6 měsíců od podaného odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zákon sice lhůty pro rozhodnutí o odvolání nestanoví, přesto žalobkyně vyslovila přesvědčení, že rozhodnutí má být vydáno na základě obecných zásad řízení v přiměřené lhůtě. Uvedenou skutečnost žalobkyně považuje za projev libovůle a svévole rozhodování žalovaného.

Žalobkyně dále uváděla, že k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu předložila veškeré zákonem požadované doklady. Pokud zákon stanoví náležitosti, které má žadatel k žádosti doložit a žadatel tyto náležitosti splní, spočívá pravomoc a kompetence správního orgánu pouze v přezkoumání relevantnosti a správnosti předložených dokladů a pokud tyto zákonem stanovené náležitosti jsou splněny, je správní orgán nepochybně povinen předložené žádosti vyhovět.

Žalobkyně dále namítla promlčení údajné protiprávnosti jednání. K protiprávnímu jednání mělo dojít v době od 1.12.2009 do 30.6.2010, podle přesvědčení žalobkyně pouze do 1.1.2010. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno až 11.4.2012. I když zákon o pobytu cizinců na území České republiky žádnou promlčecí lhůtu nestanoví. Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že i tvrzené protiprávní jednání by příslušnému promlčení podléhat mělo. V každé civilizované společnosti se protiprávní jednání po uplynutí určité doby promlčuje.

Žalobkyně s ohledem na uvedené skutečnosti označila rozhodnutí žalovaného za účelové, formální, formalistické, libovolné a svévolné, nedůvodné a neodůvodněné a navrhla, aby rozhodnutí žalovaného a stejně tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zrušeno, věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení a žalobkyni bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaná Komise v písemném vyjádření navrhla, aby soud jako nedůvodnou žalobu zamítl a konstatovala, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, se kterými se také v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádala a na svojí argumentaci plně odkázala. Žalovaná konstatovala, že její rozhodnutí o odvolání žalobkyně po více než dvou letech od podaného odvolání nezakládá důvod nezákonnosti rozhodnutí. Pokud žalobkyně tvrdila, že doložila ke své žádosti veškeré zákonem požadované náležitosti, pak žalovaná zdůraznila, že tento postup automaticky neimplikuje kladné vyřízení žádosti o pobytové oprávnění. Správní orgány jsou povinny posoudit, zda žadatel splňuje i jiné, tzv. negativní podmínky pro udělení požadovaného pobytového oprávnění, resp. skutečnosti, jejichž shledání brání udělení požadovaného pobytového oprávnění. Mezi tyto podmínky náleží i skutečnosti hodnocené jako závažná překážka pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb. K tvrzenému promlčení protiprávního jednání žalobkyně komise uvedla, že žalobkyni nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu neplnění účelu pobytu pro období, které nelze posoudit jako přechodné. Uvedené jednání nenaplnňuje skutkovou podstatu trestného činu přestupku či jiného správního deliktu a zák. č. 326/1999 neupravuje případnou

promlčecí lhůtu pro neplnění účelu pobytu uvedené skutkové zjištění, kterým žalobkyně obcházela smysl, a účel zákona o pobytu cizinců muselo být ze strany správních orgánů obou stupňů hodnoceno.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkouvání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Krajský soud přezkoumal důvodnost žalobních výtek žalobkyně na podkladě příslušných ustanovení zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, které správní orgány v dané věci aplikovaly.

Krajský soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání při splnění podmínek pro tento postup plynoucí z ust. § 53 odst. 1 s.ř.s.

Podle ust. **§ 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců** pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, § 34, § 37, § 38, § 55 odst. 1 § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. Podle **§ 35 odst. 3 cit. zákona** dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti víza ve smyslu § 37. Podle **§ 37 odst. 2 písm. b) cit. zák.** policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Podle **§ 56 odst. 1 písm. j) cit. zák.** vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěná jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Žalobkyně v žalobě přednostně tvrdila, že žalovaný správní orgán i správní orgán I. stupně překročily meze správního uvážení, když jako závažnou překážku bránící v prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu žalobkyni vyhodnotily skutečnost, že žalobkyně nebyla v období od 1.12.2009 do 30.6.2010 přihlášená k sociálnímu pojištění, čímž neplnila účel, za kterým byl její dlouhodobý pobyt na území České republiky povolen. Stav věci, ze kterého správní orgány při svém rozhodování vycházely, je dokumentován obsahem správního spisu a z pohledu soudu se jeví jako nesporný. Žalobkyně se pouze dovolává jiného právního hodnocení skutečností, které se staly podkladem pro vydávané rozhodnutí. Z těchto skutečností je nesporné, že žalobkyni byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem podnikání pro dobu od 21.9.2009 do 20.9.2011. Sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň – město ze dne 8.9.2011 prokazuje, že žalobkyně byla

v evidenci osob samostatně výdělečně činných v době od 1.8.2009 do 30.11.2009 a v období od 1.12.2009 do 30.6.2010 jako osoba samostatně výdělečně činná nepodnikala, neboť pro toto období oznámila ukončení své podnikatelské činnosti. Až opětovné zahájení samostatné výdělečné činnosti žalobkyně oznámila ke dni 1.1.2010, fakticky tak učinila až 1.7. 2010 a proto ve shodě se žalovaným vyhodnotil krajský soud zahájení samostatné výdělečné činnosti jako účinné až od 1.7.2010, kdy o opětovné zahájení této činnosti požádala. Z těchto skutečností vyplývá, že žalobkyně v době od 1.12.2009 do 30.6.2010 samostatnou výdělečnou činnost nevykonávala. Pokud žalovaný i správní orgán I. stupně tuto skutečnost vyhodnotili jako závažnou překážku pro prodloužení doby pobytu žalobkyně na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců, pak krajský soud tento závěr vyhodnocuje jako souladný s ust. § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) cit. zákona. Tento závěr je plně v souladu s konstantní judikaturou představovanou rozhodnutími krajských správních soudů i Nejvyššího správního soudu, když tato judikatura vychází z výkladu ust. § 31 a § 33 zák. o pobytu cizinců, která definují vymezení pozitivních předpokladů pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Nicméně zákon o pobytu cizinců vedle pozitivního výčtu předpokladů pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu vymezuje též předpoklady negativní, které formální naplnění existujících pozitivních předpokladů pro udělení tohoto povolení zákoným způsobem korigují. K těmto negativním předpokladům náleží též ust. § 56 zák. o pobytu cizinců, na jehož základě správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny jednak předpoklady pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu a současně, zda neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naplněná podmínka pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 56 cit. zákona proto představuje v negativním smyslu další právně významnou skutečnost pro rozhodnutí ve věci povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) cit. zákona. Ve smyslu § 56 odst. 1, písm. j) in fine takovouto podmínkou je prokázána existence *závažné překážky pobytu cizince na území ČR*. Výkladem tohoto neurčitého pojmu se již rovněž zabývala judikatura správních soudů, která dospěla k závěru, že za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců lze považovat i nenaplnění účelu předchozího pobytu, když tato závažná překážka pro prodloužení pobytu na území České republiky přitom trvá i za situace, kdy cizinec v době rozhodování správního orgánu již podnikal (obdobně *Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.1.2012, čj. 9 As 80/2011-69 nebo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8.8.2012, čj. 3 As 15/2012-29, dostupné na www.nssoud.cz*). Pokud proto žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že v případě žalobkyně vyvstala závažná překážka bránící pro další prodloužení platnosti doby jejího dlouhodobého pobytu na území České republiky tím, že po dobu povoleného dlouhodobého pobytu na území ČR v době od 1.12.2009 do 30.6.2010 samostatnou výdělečnou činnost nevykonávala a v tomto období neplnila účel, pro který jí povolení k dlouhodobému pobytu bylo uděleno, nepřekročil správní orgán meze správního uvážení. Z uvedeného výkladu pojmu závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců je patrné, že závažnou překážku představující jednu z negativních podmínek bránící vydání povolení k dlouhodobému pobytu není případné čerpání dávek z českého sociálního systému cizincem, či existence nedoplatků na sociální a zdravotní pojištění, jak žalobkyně v žalobě tvrdila. Z tohoto důvodu krajský soud shledal, že na podkladě zjištěného stavu věci správní orgán I. stupně i žalovaný v rámci hodnocení důkazů dospěli k právním závěrům, které jsou v souladu se zásadami formální logiky a jsou podloženy soudní judikaturou akceptovaným způsobem výkladu dotčených ustanovení zákona pobytu cizinců. Žalovaný

hodnotil důkazy v rámci své autonomní pravomoci, své právní závěry o prokázání existence závažné překážky řádně odůvodnil s odkazem na použité podklady i na zjištění týkající se doby, kdy žalobkyně neplnila dosavadní účel dlouhodobého pobytu. Krajský soud neshledal v postupu žalovaného pochybení a ani neshledal, že by žalovaný překročil meze správního uvážení. Z tohoto důvodu uplatněný žalobkyní bod krajský soud shledal jako nedůvodný.

Nezákonnost postupu žalovaného neshledal krajský soud ani v případě, kdy žalovaný řešil otázku, zda žalobkyně podniká ve smyslu ust. § 2 odst. 1 obchodního zákoníku. Správní orgány správně vycházely z definice pojmu podnikání ve vazbě na ust. § 2 odst. 1 obchodního zákoníku účinného do 31.12.2013, tedy ve vztahu k právní úpravě platné v době rozhodování správního orgánu I. stupně i v době podaného odvolání žalobkyně proti správnímu orgánu I. stupně. Nehledě na tento závěr krajský soud poznamenává, že i nový občanský zákoník s účinností od 1.1.2014 definuje podnikatele jako osobu, která samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, když takováto osoba je považována se zřetelem k této činnosti za podnikatele. Žalobní tvrzení v tomto směru nebylo důvodné.

Žalobkyně dále označila vydání rozhodnutí žalovaného po uplynutí 2 let a 6 měsíců od podaného odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně za projev libovůle a svévole žalovaného. Toto žalobní tvrzení krajský soud vyhodnotil jako nedůvodné, neboť postup žalovaného jednak nepředstavuje vadu řízení, která by spočívala v porušení konkrétního procesního postupu způsobilého přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé a jednak tímto postupem žalovaného nemohla být žalobkyně zkrácena na svém subjektivním veřejném právu, neboť po celou dobu probíhajícího řízení byl právně akceptován její stávající pobytový status na území České republiky.

Jako nedůvodný hodnotil krajský soud rovněž další žalobní tvrzení, podle kterého žalobkyně se dovolávala povinnosti správního orgánu rozhodnout kladně o její žádosti, pokud k této žádosti předložila veškeré zákonem požadované podklady. V této souvislosti soud odkazuje na výklad zákonných předpokladů, jejichž naplnění je nezbytné pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo jeho prodloužení, ke kterým náleží skutečnosti skupina předpokladů v rovině pozitivní, žalobkyní dokladovaných, přičemž správní orgán je povinen hodnotit i případnou existenci předpokladů negativních, které vylučují, aby žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu žalobkyni mohlo být vyhověno. Právě k tomuto negativnímu předpokladu náleží shledaná a existující závažná překážka pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců.

Krajský soud jako nedůvodné shledal i tvrzení žalobkyně, která se dovolávala promlčení svého protiprávního jednání, které správní orgány v jejím případě shledaly. K tomuto tvrzení, krajský soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného o tom, že výsledek hodnocení důkazů shledal toliko nesplnění negativního předpokladu pro rozhodnutí o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu, když těmito zjištěnými skutečnostmi není naplňována skutková podstata přestupku či jiného správního deliktu, u kterých právní úprava vymezuje zákonné důvody pro zánik odpovědnosti za toto protiprávní jednání.

Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou a postupem podle § 78 odst. 7 žalobu zamítl.

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a vzhledem k tomu, že strana žalovaná, která v řízení dosáhla procesního úspěchu náhradu nákladů řízení nežádala, rozhodl soud, že žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení nemá právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. března 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková